

om det Forslag, som Vædringsforlaget vedkommer. Det fjerde er et Forslag, som er nyt i sit Indhold, og Udvalgets Flertal har for Tiden ment at burde foreslaa Bøstøbet negtet. — Naar Flertallet ikke har ment at kunne gaae med til Vædringsforlag under Nr. 55, saa er det, fordi det forekommer Udvalget, at det er en noget besynderlig Omvei at staae sig en Dyrsløge paa Færøerne. Der er saamange Dyrsløgere allerede, at det maa antages, at man ogsaa maa kunne faae en saadan paa Færøerne uden at gaa den Vej. — Vædringsforlagene Nr. 188, 189 og 190 til § 27 finder jeg ikke Anledning til at omtale. De ere begrundede i de Skrivelser, hvormed de ere tilfillede Udvalget, og som findes optagne i Betænkningen. — Der er paa Justitsministeriets Budget vedrørende § 27 et større Punkt, nemlig angaaende Sindsygeanstalterne. Som det imidlertid vil fremgaa af Betænkningens Nr. 287, har Udvalget ønsket, at dette Spørgsmaal maatte henstaa til 3die Behandling, idet man formener efter den foreslåede Forhandling med Justitsministeren at blive enig om Forslaget, hvorefter der bliver fremaldt fuldstændig Ensartethed i Bøstøbningsreglementet for alle 3 Klasser i Sindsygeanstalterne, henholdsvis for Døstifterne og de jydsk Anstalter. Dermed har jeg udtalt, hvad jeg tror, der behøver at siges, om det Afsnit, som ligger for, med Undtagelse af et Vædringsforlag, som findes paa Blad 75 Nr. 1. Ordføreren pleier ikke at udtale sig om de saaledes stillede Vædringsforlag, før Forslagsstillerne have hørt Ordet, men jeg tror, at man undskylder, at jeg fraviger denne Regel, da Tiden er saa langt fremrykket. Jeg skal da sige, hvorledes Udvalget for Tiden stiller sig til denne Sag. Det Spørgsmaal, som Vædringsforlaget vedrører, er foranlediget ved et Andragende, som i sidste ordenlige Samling var til Forhandling i Udvalget for Andragender. Betænkningen over dette Andragende vil findes i Tillæg B. for 1875 — 76 Sp. 1015 ff. Efterat Udvalget der har givet et Resumé af Sagen, udtaler det sig — med den ærede Formands Tilløbelse skal jeg oplæse et Par Linier — saaledes: „Udvalget har ikke et saadant Kjendskab til det paagjældende Forhold efter tidligere fæstet Afgørelse, at det vilde kunne udtale nogen selvstændig Mening om den ansøgte Høstøberetsdom, og det maa ogsaa, i det Mindste efter flere af dets Medlemmers Mening, betragte det som liggende udenfor dets Opgave overhovedet at fremsætte nogen Kritik af en retslig Afgørelse. Men selv om Høstøberet maatte antages at være kommen til et urigtigt Resultat, maa den stedfundne Afgørelse dog selvfølgelig staa ved Magt for det foreliggende Tilfældes Vedkommende.“ Derefter slutter Udvalgets Flertal med at foreslaa Andragendet henvist til Ministeren, for at han „kan tage under Overveelse, hvorvidt der hos Befolkningen maatte herse en Opfattelse af det paagjældende Retsspørgsmaal, som er modsat den, hvorpaa

den ommeldte Høstøberetsdom er bygget, og hvorvidt der i bekræftende Fald maatte kunne findes et Middel til at forebygge, at Høstøberets Afgørelse af dette enkelte Tilfælde faar Indvirkning som Præjudikat paa Afgørelsen af beslægtede Tilfælde paa Væst og mulig tillige i de øvrige bevarede Dele af Sønderjylland“. Dette Forslag om Høstøberet blev taget til Følge; den ærede Justitsminister har taget Sagen under Overveelse, og saavidt jeg i dette Dieltid erindrer — jeg har desværre ikke Svaret ved Haanden — gaar den ærede Ministers Svar ud paa, at der ikke foreligger andre Sager af den Art. Hvad enten nu dette Svar er gjengivet korrekt eller ikke, har det i alt Fald ikke øvet nogen Indvirkning paa det Resultat, Finansudvalget ved sin Overveelse af Sagen er kommet til, nemlig, at det Spørgsmaal, her ligger for, angaaende en Erstatning af Statskassen, ikke tidligere har været overveiet i Rigsdagen, idet det, der tidligere har været under Overveelse, har været Retsspørgsmaal og ikke Erstatningsspørgsmaal, og Udvalget kan derfor ikke med den Oplysning af Sagen, som foreligger, tilraade at vedtage Vædringsforlaget, fordi det, som sagt, handler om et helt nyt Spørgsmaal. Hvorledes Udvalget vil kunne komme til at stille sig til dette Spørgsmaal, efter at en Underfølgelse derom er foregaaet, kan man ikke udtale sig om, men man er enig om, at Spørgsmaalet burde have Krav paa at blive taget under fornyet Overveelse af den høstøberede Justitsminister, om der ikke i det Hele taget skulde være Anledning til at gaa den Vej, som de ærede Forslagsstillere nu have tilraadet Folkethinget at følge. — Det er den Stilling, Finansudvalget har indtaget til Spørgsmaalet, altsaa en fuldstændig afventende Stilling, og det kan derfor ikke følge de ærede Forslagsstillere, for saa vidt de nu uden anden Underfølgelse ville formaa Rhinaet til at følge dem. — Jeg har troet at skulde de ærede Forslagsstillere at udtale dette paa Finansudvalgets Begne strax, for at det mulig kunde afforte Forhandlingen om denne Sag noget, idet de ærede Forslagsstillere maa erkjende, at man mulig ved at debattere en Sag, forinden den er behandlet paa anden Maade, kan komme ind paa en anden Opfattelse af den, end man maaske vilde komme til ved en rolig Overveelse, og at man derfor mulig kunde komme til at forstyrre en saadan Overveelse ved at optage en udførlig Forhandling derom paa dette Tidspunkt. Jeg henstiller det blot, thi det er selvfølgelig overordentlig vanskeligt for En, der staaer fjernt fra et Spørgsmaal, at sige, hvilken Bigtighed ærede Medlemmer selv tillægge det. Jeg har nu, som jeg tror, tydelig nok udtalt, hvilken Vej Finansudvalget har troet at maatte anbefale Thinget at gaa med Hensyn til dette Spørgsmaal.